

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: Ing. R. L.**, narozeného dne „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Stanislavem Lžičařem, daňovým poradcem, se sídlem Holečkova 103/31, 150 00, Praha 5, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **1. 9. 2014**, č. j. **22748/14/5000-14103-806032**,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 1. 9. 2014, č. j. 22748/14/5000-14103-806032, **se pro nezákonnost a pro vadu řízení zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím své tehdejší zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 1. 9. 2014, č. j. 22748/14/5000-14103-806032, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Litoměřicích (dále jen „správce daně“), ze dne 11. 12. 2013, č. j. 2114124/13/2507-24803-505541. Tímto dodatečným platebním výměrem správce daně podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a podle

§ 147 a § 143 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 ve výši 587.160 Kč a sdělil mu penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve výši 117.432 Kč.

V žalobě žalobce předeslal, že v dané věci bylo sporné uplatnění nákladů z titulu účasti žalobce ve veřejné obchodní společnosti. Podle žalobce není sporu o tom, že žalobce jako fyzická osoba za okolností souvisejících s jeho účastí ve veřejné obchodní společnosti v roce 2010 zaplatil a současně uplatnil jako náklad podle § 24 zákona o daních z příjmů částku 238.494,60 Kč spojenou s náklady právního zastoupení, kdy se vedl spor o povinnosti zaplatit dluh z titulu ručení společníka veřejné obchodní společnosti, a částku 3.099.902 Kč jako úrok přímo spojený s výsledkem soudního sporu.

Žalobce namítal, že žalovaný vztáhl své závěry výhradně k otázce účasti žalobce ve veřejné obchodní společnosti a odmítl, že by postavení společníka mělo dopady jen do činnosti fyzické osoby. Podle žalobce je zřejmé, že pokud se fyzická osoba rozhodla podnikat formou účasti ve veřejné obchodní společnosti a touto cestou dosahovala příjem ve smyslu § 7 zákona o daních z příjmů, má tento příjem dopady i do ekonomiky fyzické osoby jako takové bez ohledu na to, zda ze společnosti v určitém období vystoupila. V dané věci nastal negativní dopad, neboť zde vznikla povinnost zaplatit, která se týkala výlučně fyzické osoby, jež se z titulu formy svého podnikání a dosahování příjmu ve smyslu § 7 zákona o daních z příjmů dostala do postavení ručitele, kdy je zavázána zaplatit soudem určený úrok. Žalobce činil vše pro to, aby platbu těchto nákladů eliminoval, spor vedl jako fyzická osoba. Podle názoru žalobce není jeho chybou délka řízení (celá věc se řešila od roku 1994 do roku 2010). Teprve po ukončení sporu v roce 2010 bylo postaveno najisto, zda a kolik má zaplatit, což byl důvod pro časové zohlednění výdajů v roce 2010. Žalobce namítal, že uvedené náklady by nevznikly, kdyby se společníkem veřejné obchodní společnosti nestal. Podle žalobce se proto jedná o náklady fyzické osoby prokazatelně vzniklé v souvislosti s činností, která je předmětem daně podle § 7 zákona o daních z příjmů. Žalobce odmítl argumentaci žalovaného, že placení nákladů z minulosti nemá souvislost s příjmy fyzické osoby. Žalobce nadále podniká a nezaplacení povinnosti podle soudního rozhodnutí by vedlo k exekuci jeho majetku, případně k insolvenčnímu řízení, což by znamenalo ukončení podnikatelské činnosti, případně její zákaz. Pokud tedy žalobce chtěl dále podnikat, soudem určenou částku zaplatit musel. Žalobce zdůraznil, že toto vše se týká výhradně fyzické osoby, nikoli veřejné obchodní společnosti, jak dovozoval žalovaný, a zaplacení soudem stanovené povinnosti má souvislost s příjmy. Podle žalobce žalovaný svou argumentací popírá rizika podnikání. Žalobce dodal, že věc nelze posuzovat tak, že stát se podílí jen na kladných výsledcích podnikání, nikoli na případné ztrátě v podobě povinnosti zaplatit.

K otázce nákladů právního zastoupení žalobce uvedl, že při opačném výsledku sporu by tzv. přísudek byl předmětem daně z příjmů, proto žalobce odmítl jako věcně, logicky i právně nesprávnou argumentaci žalovaného, že náklady spojené s právním zastoupením nejsou daňově účinné. Žalovaný podle žalobce porušil § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, neboť mají-li zaplacené náklady souvislost s příjmy, které jsou předmětem daně, nelze je takto vyloučit. Podle žalobce dopadá na projednávanou věc též § 24 odst. 2 písm. p) zákona o daních z příjmů, podle kterého jsou daňově relevantními výdaje, k jejichž úhradě je poplatník povinen podle zvláštních zákonů. Za takový zákon považoval žalobce zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní

zákoník“), který fyzickou osobu zavazoval k úhradě z titulu účastenství ve veřejné obchodní společnosti. Žalobce dále poukázal na § 24 odst. 2 písm. zi) zákona o daních z příjmů, podle kterého jsou výdajem i smluvní pokuty, úroky z prodlení, penále a jiné sankce ze závazkových vztahů, kam podle žalobce patří i jemu soudem uložená povinnost zaplatit úroky. Žalobce zmínil rovněž § 24 odst. 3 zákona o daních z příjmů a konstatoval, že pokud měl příjem, který je předmětem daně, a s tímto příjmem souviselo riziko možných výdajů, nelze tyto výdaje popřít či odmítnout poté, co soudní rozhodnutí zavázalo žalobce jako fyzickou osobu k placení.

Žalobce dále nesouhlasil s vyloučením nákladů spojených s chovem koní ve výši 576.000 Kč, ke kterým žalovaný uvedl, že se příslušným kontrolním zjištěním nezabýval, neboť žalobce ve vztahu k těmto nákladům neuplatnil námitky. Žalobce zdůraznil, že odvoláním napadl výrok dodatečného platebního výměru jako celek, a tím zpochybnil i vyloučení předmětného výdaje, a proto se žalovaný nemůže zprostit povinnosti posuzovat vše. Podle žalobce je povinností žalovaného zabývat se čistotou, resp. zákonností řízení před správcem daně, které bylo podstatně ovlivněno důkazem získaným v rozporu se zákonem. Žalobce popsal, že za účelem chovu a výcviku pořídil kladrubske koně, které následně v dalším zdaňovacím období prodal za cenu v řádech milionů korun a výnos zahrnul do zdanitelných příjmů, což správce daně nijak nezohlednil. Žalobce považoval vyloučení nákladů spojených s chovem koní za rozporné s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Byť otázka prodeje a jeho reálnosti nebyla předmětem řízení a dokazování, podle žalobce je nesporné, že kdyby koně neměli řádnou péči, nemohli by se stát předmětem kupní smlouvy s cenou v řádech milionů korun. Žalobce poukázal na výpověď svědkyně Julianne Wainberg, která podle něj prokazuje okolnost vzniklých nákladů. Správce daně postavil své závěry na protokolu o místním šetření u pana P., přičemž vydával svědeckou výpověď za místní šetření a svým postupem fakticky vyloučil žalobce z pořizování důkazu, neboť mu odepřel právo účastnit se jednání s panem P. a pokládat mu otázky. Podle žalobce nelze výsledky místních šetření, kdy se kladou otázky a zapisují odpovědi, použít jako důkaz ve věci samé.

Podle žalobce je z obsahu správního spisu zřejmý a prokázaný úmysl dělit výnosy a náklady na spolupracující osobu. Byť je tento úmysl i obsahem podaného daňového tvrzení, žalovaný jej zcela pominul, tudíž stanovil základ daně i daň z příjmů za rok 2010 nesprávně. Postup daňových orgánů, které se nezajímaly o konečný stav chovu koní (jejich prodej), podle žalobce vylučuje správné stanovení daně ve smyslu § 1 odst. 2 daňového řádu. Pokud daňové orgány nezohlednily žádné náklady spojené s dosažením zdanitelného příjmu, posoudily věc po právní stránce nesprávně, stanovily daň z příjmů nesprávně a současně v rozporu se smyslem zákona účelově vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Skutečnost, že důkazní břemeno v daňovém řízení nese žalobce, podle jeho názoru nezbavuje daňové orgány povinnosti zjistit okolnosti nezbytné pro naplnění cíle daňového procesu.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, popsal průběh daňového řízení a k věci uvedl, že § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů vyžaduje věcnou a časovou souvislost příjmů a výdajů, přičemž daňově účinné jsou podle § 24 odst. 1 téhož zákona pouze výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Podle žalovaného je proto poplatník povinen prokázat existenci předmětných výdajů a dále jejich věcnou a časovou souvislost se zdanitelnými příjmy plynoucími z předmětu jeho podnikání za příslušné zdaňovací období. Náklady spojené s právními službami a s úroky

z úvěru nelze uplatnit jako náklady vztahující se k výnosům z ekonomické činnosti žalobce v roce 2010, neboť žalobce neprokázal, že tyto náklady vynaložil v souvislosti s výnosy z jeho ekonomické činnosti v roce 2010 (neprokázal věcnou a časovou souvislost). Žalovaný dodal, že v tomto zdaňovacím období nebyla prokázána existence zdanitelných výnosů k uvedeným nákladům. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou, že věcná souvislost je dána tím, že nezaplacení těchto výdajů by vedlo k ukončení podnikání žalobce. Náklady spojené s úroky z úvěru a s právními službami vznikly v souvislosti s činností žalobce jako společníka veřejné obchodní společnosti, přičemž zákon stanovuje pro uplatnění podílu na základu daně nebo podílu na daňové ztrátě veřejné obchodní společnosti podmínku, že poplatník je v postavení společníka této obchodní společnosti, což žalobce v roce 2010 již nebyl, a proto si uvedené náklady nemohl uplatnit, a to ani podle § 24 odst. 2 písm. p) nebo zi) zákona o daních z příjmů. Ani tato ustanovení neumožňují uplatnit jakékoli výdaje, nýbrž pouze takové, které mají souvislost s činnostmi poplatníka, z nichž plynoucí příjmy podléhají dani. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 152/2006. Žalobce žádnou souvislost mezi předmětnými náklady a svou podnikatelskou činností v roce 2010 neprokázal, a proto nebylo možné na jeho situaci aplikovat § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů. Vzhledem k tomu, že tyto náklady nebyly vynaloženy na dosažení, zajištění či udržení zdanitelných příjmů, které by byly v daném zdaňovacím období předmětem daně, nebylo možné aplikovat ani § 24 odst. 3 zákona o daních z příjmů.

K nákladům na chov koní žalovaný podotkl, že žalobce v textu odvolání kontrolní závěr týkající se těchto nákladů nijak nerozporoval. Zdůraznil, že v daňovém řízení není odvolacímu orgánu uložena povinnost bez aktivity odvolatele spočívající ve formulaci konkrétních důvodů nezákonnosti či nesprávnosti přezkoumávat rozhodnutí v plném rozsahu. Vyvolání odvolacího řízení, stejně jako určení rozsahu přezkumu závisí plně na aktivitě odvolatele. Žalovaný dále uvedl, že žalobce neprokázal, že by náklady ve výši 576.000 Kč byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Podle žalovaného není rozhodné, zda byli koně prodáni a výnos z prodeje zdaněn, neboť to nic nemění na závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno, když neprokázal, že předmětné náklady byly uplatněny v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Žalovaný poznamenal, že svědkyně J. W. nerozptýlila pochybnosti o tom, kdo žalobci služby související s chovem koní poskytl, neboť uvedla, že společnost Lori Mar, s. r. o., poskytovala služby přímo jí, nikoli žalobci. Žalovaný dále odmítl, že by správce daně při místním šetření prováděl výslech pana P. Správce daně pouze požadoval povysvětlení dokladů poskytnutých panem Pospíšilem, což s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 24/2011 nelze považovat za výslech.

Žalovaný odmítl také námitku, že daňové orgány pominuly skutečnost, že žalobce v daňovém přiznání dělil výnosy na spolupracující osobu. Konstatoval, že žalobce podle jeho daňového přiznání není osobou, která rozděluje příjmy a výdaje, nýbrž spolupracující osobou, na niž jsou rozdělovány příjmy a výdaje jeho manželky D. L. Tuto skutečnost správce daně zohlednil ve zprávě o daňové kontrole i v dodatečném platebním výměru a žalovaný na tom v rámci odvolacího řízení nic neměnil.

Při jednání konaném dne 1. 3. 2017 zástupce žalobce zdůraznil, že předmětem sporu bylo uplatnění úroků a nákladů právního zastoupení jako daňově uznatelného nákladu. Povinnost uhradit tyto částky vznikla žalobci na základě rozsudku soudu až s odstupem mnoha let po ukončení jeho účasti ve veřejné obchodní společnosti, ačkoli původ dluhu byl v činnosti veřejné obchodní společnosti v roce 1994. Daňové orgány vycházely ze závěru, že

předmětné částky nemají žádnou souvislost s příjmy žalobce dosahovanými jeho podnikatelskou činností v roce 2010. Zástupce žalobce připomněl, že veřejná obchodní společnost má specifický způsob danění prostřednictvím svých společníků. Podotkl, že délka soudního řízení nemůže mít žádný vliv na možnost uplatnění předmětných nákladů jako daňově uznatelných. Žalobce uhradil předmětné částky proto, aby mohl nadále provozovat svou podnikatelskou činnost a dosahovat příjmů, neboť pokud by částky neuhradil, byla by na něj uvalena exekuce, případně konkurz. Zástupce žalobce vyjádřil přesvědčení, že případné příjmy uhrazené žalobci v souvislosti se zlikvidovanou veřejnou obchodní společností po uplynutí řady let by podléhaly zdanění podle § 7 zákona o daních z příjmů. Zástupce žalobce uzavřel, že se v daném případě jednalo mimo jiné o úroky, které pokud byly zaplacený, jsou podle § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů bez dalšího považovány za nákladové položky.

Pověřený zaměstnanec žalovaného při tomtéž jednání odkázal na písemné vyjádření žalovaného a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Z přílohy č. 1 přiznání žalobce k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 vyplynulo, že žalobce neoznačil žádnou spolupracující osobu, na kterou by on sám rozdělával příjmy a výdaje podle § 13 zákona o daních z příjmů. Sám žalobce se naopak označil za spolupracující osobu, na kterou své příjmy a výdaje rozděluje D. L., a to s podílem 50 %.

Podle protokolu o ústním jednání ze dne 29. 10. 2012, č. j. 146031/12/196931507318, Finanční úřad v Litoměřicích zahájil uvedeného dne u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010, přičemž předmětem kontroly mělo být prověření, zda ztráta ve výši 3.734.033 Kč na řádku 104 přílohy č. 1 daňového přiznání byla vykázána ve správné výši.

Ve spisu jsou založeny částečné kopie rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 6. 2008, č. j. 26 Cm 785/96 - 353, a rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 2. 2010, č. j. 6 Cmo 287/2009 - 578. Krajský soud zmíněným rozsudkem uložil žalovaným TEDELCO, veřejná obchodní společnost, SEVEROTEL, spol. s r. o., SLAVÍČEK, spol. s r. o., M. S., Ing. R. K. a Ing. R. L. povinnost zaplatit společnosti AVERSEN ENTERPRISES LIMITED částku 3.790.419,08 Kč s úrokem z prodlení a náklady řízení 259.287 Kč s tím, že

plněním jednoho ze žalovaných zaniká v rozsahu plnění povinnost ostatních žalovaných. Krajský soud současně zamítl návrh na zaplacení úroků z úvěru z částky 3.500.000 Kč ve výši 22 % ročně 18. 8. 2013 do zaplacení a návrh na zaplacení úroků z prodlení z částky 3.500.000 Kč ve výši 23 % ročně od 18. 8. 2003 do 17. 9. 2004 a ve výši 20 % ročně od 19. 9. 2004 do zaplacení. Vrchní soud zmíněný rozsudek krajského soudu ve výroku II. změnil tak, že návrhu zcela vyhověl, ve zbytku rozsudek krajského soudu potvrdil a uložil žalovaným povinnost nahradit společnosti AVERSEN ENTERPRISES LIMITED náklady odvolacího řízení ve výši 136.812 Kč s tím že plněním jednoho ze žalovaných zaniká v rozsahu poskytnutého plnění povinnost plnění ostatních žalovaných. V odůvodnění vrchní soud uvedl, že veřejné obchodní společnosti TEDELCO byla povinnost zaplatit uložena z titulu nesplaceného úvěru a ostatním žalovaným z titulu zákonného ručení podle § 87 obchodního zákoníku, neboť žalovaní M. S., Ing. R. K. a Ing. R. L. byli společníky veřejné obchodní společnosti TEDELCO v době, kdy jí Agrobanka Praha, a. s., předmětný úvěr poskytl.

Výzvou k prokázání skutečností ze dne 17. 1. 2013, č. j. 62379/13/2507-05402-507318, správce daně žalobce vyzval, aby předložil nebo navrhl důkazní prostředky prokazující, že náklady na právní služby ve věci společnosti TEDELCO, veřejná obchodní společnost, v celkové výši 238.494,60 Kč, náklady na dodavatele Lori Mar, s. r. o., v celkové výši 576.000 Kč a ostatní mimořádné náklady označené jako „rozsudek ČR – nespl. úvěr 3500000 z 20. 7. 1993“ ve výši 3.099.902 Kč byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Správce daně u nákladů ve výši 238.494,60 Kč a 3.099.902 Kč neshledal přímou souvislost se zaúčtovanými výnosy nebo podnikatelskou činností žalobce a u nákladů ve výši 576.000 Kč zjistil, že koně, na které žalobce tyto náklady uplatnil, byly evidovány na někoho jiného.

V reakci na tuto výzvu uvedl zástupce žalobce dne 6. 2. 2013 do protokolu č. j. 229382/13/2507-05402-507318, že správci daně nepřísluší zkoumat příčinnou souvislost mezi náklady na poskytnutí právní pomoci a zaúčtovanými výnosy, neboť při poskytování právních služeb nedochází ke zvýšení výnosů. K nákladům na ustájení koní poukázal na opravu data registrace koní, již byla pochybnost správce daně odstraněna. K ostatním mimořádným nákladům zástupce žalobce uvedl, že se jednalo o ručitelský závazek, který vznikl ze zákona a trvá i poté, kdy žalobce přestal být společníkem veřejné obchodní společnosti. Pokud by žalobce tuto částku neuhradil, dostal by se do konkurzu a žádných zdanitelných příjmů by nedosáhl.

Podle protokolu o ústním jednání ze dne 17. 4. 2013, č. j. 952963/13/2507-05402-506976, se uvedeného dne uskutečnilo místní šetření u O. P., který předložil knihu ustájení a k dotazům správce daně uvedl, že v knize ustájení nejsou všichni koně, ale jen ti, co u něj byli ustájeni dlouhodobě. Maximální taxa za box s kompletním servisem v roce 2010 činila 4.500 Kč. O. P. konstatoval, že žalobce, ani společnost Lori Mar, s. r. o., u něj v roce 2010 neměli ustájeny koně. Koně tam měla ustájeny J. W., která jednala jménem firmy Wolf Star Production, spol. s r. o. Měla tam ustájeny tři koně od prosince 2010 do března 2011, neplatila faktury, proto ji O. P. vyhodil.

Dne 8. 7. 2013 byl zástupce žalobce seznámen s výsledkem kontrolního zjištění a dne 4. 12. 2013 s ním byla projednána zpráva o daňové kontrole č. j. 2103640/13/2507-05402-507318, obsahující popis a hodnocení jednotlivých zjištění správce daně. Na základě této zprávy vydal správce daně dne 11. 12. 2013 dodatečný platební výměr č. j. 2114124/13/2507-24803-505541, jímž žalobci doměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 ve výši 587.160 Kč a sdělil mu penále ve výši 117.432 Kč. Proti tomuto dodatečnému

platebnímu výměru podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ve vztahu k jednotlivým žalobním námitkám považuje soud za nezbytné připomenout základní principy dokazování v daňovém řízení. Důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně. Při správě daní se neuplatňuje zásada vyhledávací tak jako zejména v trestním právu, což odpovídá faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa tudíž přísluší daňovému subjektu, který v procesu dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést. Správce daně je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 daňového řádu. Podle písmene c) tohoto ustanovení má správce daně povinnost dokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, přičemž pokud správce daně zjistí některou okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto dokumentech, přechází důkazní břemeno na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 a 4 daňového řádu), resp. v průběhu daňové kontroly předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení [§ 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu]. Daňový subjekt tedy musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl, a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.

Z obsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů či faktur, i když formálně bezvadných, však sama o sobě zpravidla ještě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008 - 68, nebo ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004 - 99, oba dostupné na www.nssoud.cz). Správce daně proto může vyjádřit důvodné pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k prokázání důvodnosti svých pochyb [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu účetnictví se skutečností existují vážné a důvodné pochyby. Správce daně tedy musí identifikovat konkrétní skutečnosti, na jejichž základě lze mít pochybnosti o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti nebo správnosti účetnictví (srov. např. rozsudek ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, nebo rozsudek ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86, oba dostupné na www.nssoud.cz). Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby

prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k předmětnému obchodnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 - 73, nebo ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 Afs 15/2008 - 100, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Soud zdůrazňuje, že základním předpokladem toho, aby mohly daňové orgány rozhodnout v neprospěch daňového subjektu z důvodu neunesení důkazního břemene, je skutečnost, že důkazní břemeno skutečně tížilo daňový subjekt, resp. že na daňový subjekt přešlo. Jak již bylo vysvětleno, důkazní břemeno přechází ze správce daně na daňový subjekt tím, že správce daně identifikuje a prokáže konkrétní skutečnosti, na jejichž základě lze mít pochybnosti o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti nebo správnosti účetnictví daňového subjektu. Tyto pochybnosti přitom musí správce daně formulovat tak, aby daňovému subjektu umožnil rozhodné skutečnosti prokázat.

V projednávané věci vznikly správci daně pochybnosti o tom, zda náklady na právní služby ve výši 238.494,60 Kč a ostatní mimořádné náklady ve výši 3.099.902 Kč měly souvislost se zaúčtovanými výnosy nebo s podnikatelskou činností žalobce jako takovou. Tyto pochybnosti vyplynuly z toho, že obojí uvedené náklady žalobcem vynaložené a daňově uplatněné ve zdaňovacím období roku 2010 souvisely s účastí žalobce ve veřejné obchodní společnosti SCHLIKE (později TEDELCO, veřejná obchodní společnost), ačkoli žalobce přestal být jejím společníkem dne 23. 3. 1994.

Pro závěr, zda jsou takto formulované pochybnosti dostatečné k tomu, aby důkazní břemeno přešlo ze správce daně na žalobce, považuje soud za potřebné připomenout, že výdaje (náklady), které lze odečíst od základu daně z příjmů, upravuje zákon o daních z příjmů. Podle § 24 odst. 1 věty první tohoto zákona „*[v]ýdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.*“ V odstavci druhém téhož ustanovení zákon stanoví, že „*[v]ýdaji (náklady) podle odstavce 1 jsou také*“ a následuje příkladný výčet těchto výdajů. V § 25 pak zákon negativně vymezuje, co za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely nelze uznat.

Smyslem a účelem této právní úpravy je vymezit, které výdaje si může daňový subjekt uplatnit tak, aby byly daňově uznatelné. Daňový subjekt si tedy od základu daně nemůže odečíst jakékoliv výdaje, ale pouze ty, které splňují podmínky citovaných ustanovení. První podmínky charakteru odčitatelného výdaje jsou stanoveny v § 24 odst. 1 větě první zákona

o daních z příjmů takto:

1. musí se jednat o výdaje, které slouží k dosažení, zajištění nebo udržení příjmů,
2. tyto příjmy musí být zdanitelné,
3. jejich vynaložení musí být poplatníkem nepochybně prokázáno,
4. výdaje musí být uplatněny ve výši stanovené zákonem o daních z příjmů a zvláštními předpisy,
5. tytéž výdaje nelze uplatnit opakovaně.

Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 9. 1. 2008, č. j. 5 Afs 152/2006 - 37, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že „[r]ozdíl mezi ustanoveními § 24 odst. 1 a § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů tedy spočívá v tom, že v případě výdajů podle ustanovení odstavce druhého nestanoví pro výdaje nutnou věcnou souvislost s příjmy, ale pouze s činností poplatníka. Ustanovení dalších odstavců § 24 pozitivně vymezuje, co je také výdajem ve smyslu prvního odstavce (viz názor Nejvyššího správního soudu projevovaný v rozsudku ze dne 20. 12. 2006, č. j. 2 Afs 39/2006 - 79 nebo č. j. 2 Afs 44/2003 - 73, č. 264/2004 Sb. NSS, vše dostupné na www.nssoud.cz). To znamená, že výdaje vyjmenované v odstavci druhém se považují za výdaje podle odstavce prvního, aniž by bylo nutné prokazovat (ve smyslu prvního odstavce), že slouží k dosažení, zajištění a udržení příjmů.“

Daňové orgány po žalobci požadovaly zejména to, aby prokázal, že jím uplatněné náklady byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, přičemž upozadily skutečnost, že se mohlo jednat o náklady podle odstavce 2 téhož ustanovení, u kterých pro daňovou uznatelnost postačuje prokázat jejich souvislost s činností daňového subjektu. Žalobce po celé daňové řízení konstantně tvrdil, že jím uplatněné náklady na právní služby ve výši 238.494,60 Kč a ostatní mimořádné náklady ve výši 3.099.902 Kč souvisely s jeho činností spočívající v účasti ve veřejné obchodní společnosti SCHLIKE, přičemž doložil rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem a Vrchního soudu v Praze prokazující, že tyto náklady skutečně s účastí žalobce v předmětné veřejné obchodní společnosti souvisely (jednalo se o ručení žalobce jakožto společníka SCHLIKE, veřejné obchodní společnosti, za závazky této společnosti a náklady na právní služby spojené s příslušným soudním sporem). Žalobce tím podle názoru soudu prokázal obecnou souvislost uplatněných nákladů se svou činností, což v kontextu citované judikatury postačuje k tomu, aby byly tyto náklady při splnění některé z podmínek stanovených v § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů vyhodnoceny jako daňově uznatelné. Pokud správce daně takto prokázanou souvislost daňově uplatněných nákladů s činností žalobce nepovažoval za dostačující pro daňovou uznatelnost předmětných nákladů, bylo jeho povinností řádně formulovat a prokázat své pochybnosti, a tím žalobci ukázat, jaké další skutečnosti musí doložit, aby mu byly uvedené náklady uznány jako daňově účinné.

K tomu soud dodává, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 Afs 36/2006 - 77, publ. pod č. 1307/2007 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, „... abstraktně vzato není žádných hmotněprávních překážek (procesněprávními překážkami, jako např. uplynutím lhůt k podání dodatečného daňového přiznání, není na tomto místě důvodu se zabývat) k tomu, aby stěžovatel náklady v souvislosti se zakázkou Leonhardt, které chtěl daňově uplatnit ve zdaňovacím období 1999, které mu však vznikly až v roce 2000, neuplatnil ve zdaňovacím období 2000, prokáže-li, že byly skutečně vynaloženy v souvislosti s touto zakázkou. Princip věcné a časové souvislosti daňově uznatelných výdajů se zdanitelnými příjmy totiž je nutno vykládat v souvislosti s povahou podnikatelské činnosti daňového subjektu a povahou plnění, která poskytuje či přijímá. Jestliže tedy daňový subjekt v souvislosti se zakázkou, kterou realizoval ve své podstatě v roce 1999, měl dodatečně náklady i v roce 2000, je nutno tyto náklady zásadně považovat za daňově uznatelné.“ V rozsudku ze dne 8. 6. 2005, č. j. 2 Afs 30/2004 - 51, publ. pod č. 1283/2007 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud dále

vyslovil, že „[ú]roky z prodlení lze do nákladů (výdajů) vynaložených k dosažení, zajištění a udržení zisku (§ 24 odst. 1 zákona ČNR č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů) započítat teprve v účetním období, v rámci něž byly skutečně zaplacený.“

Z citovaných judikátů vyplývá, že časovou souvislost daňově uznatelných výdajů se zdanitelnými příjmy nelze vykládat striktně tak, že výdaje mohou být uznány za daňově účinné jen tehdy, pokud byly vynaloženy ve stejném období, ve kterém daňový subjekt inkasoval s nimi související příjem. To vede zdejší soud k závěru, že výdaje podle § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů nemusí bezprostředně souviset výlučně s činností daňového subjektu ve zdaňovacím období, ve kterém byly uplatněny.

Pokud tedy daňové orgány formulovaly své pochybnosti tak, že náklady na právní služby ve výši 238.494,60 Kč a ostatní mimořádné náklady ve výši 3.099.902 Kč vynaložené a daňově uplatněné ve zdaňovacím období roku 2010 souvisely s účastí žalobce ve veřejné obchodní společnosti SCHLIKE, ačkoli žalobce přestal být jejím společníkem dne 23. 3. 1994, aniž náležitě vysvětlily a prokázaly, proč samotná souvislost těchto nákladů s účastí žalobce ve veřejné obchodní společnosti nepostačuje pro jejich daňovou uznatelnost, neunesly své důkazní břemeno podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu a neumožnily žalobci na tvrzené pochybnosti adekvátně reagovat. V důsledku toho důkazní břemeno na žalobce nepřešlo a závěr, že žalobce toto břemeno neunesl, je zcela nesprávný. Vzhledem k tomu, že daňové orgány přesto vycházejíce z neunesení důkazního břemene žalobcem rozhodly v jeho neprospěch, soud shledal napadené rozhodnutí nezákonným ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.

Dále se soud zaměřil na námitky týkající se místního šetření provedeného u Ondřeje Pospíšila. Soud nezpochybňuje žalovaným akcentovaný závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 13. 10. 2011, č. j. 8 Afs 24/2011 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, že v rámci místního šetření mohou být osobám, které se jej účastní, kladeny doplňující otázky směřující k dovysvětlení zjištěných skutečností, aniž by se jednalo o výsledek svědka ve smyslu § 96 daňového řádu. Zdejší soud však zdůrazňuje, že nelze opomíjet celkový kontext uvedeného závěru. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku vyslovil, že daňovému subjektu nevzniká právo účastnit se místního šetření, jestliže „[s]kutečnosti zjištěné při místním šetření neměly sloužit přímo k vytěžení důkazů vedoucích ke stanovení daňové povinnosti stěžovatele; správce daně, nutno říci že nad rámec nutného hodnocení důkazů, pouze prováděl jeden ze způsobů ověření svého závěru o nevěrohodnosti výpovědi svědka M. Nutno však připomenout, že tato nevěrohodnost vyplynula sama o sobě dostatečně z protichůdných výpovědí ostatních svědků a ze skutečnosti, že stěžovatel nebyl bankou oprávněn poskytovat službu výběru peněz v hotovosti. Přítomnost daňového subjektu nemohla také nikterak poznatky získané při místním šetření zvrátit, nemohla tedy vést k jinému meritornímu rozhodnutí. Smyslem toho, aby se daňový subjekt mohl účastnit ústních jednání a místních šetření, při nichž jsou získávány a prováděny důkazy, je dodržování zásady rovnosti zbraní, projevující se právě v možnosti seznámit se s veškerými důkazy přímo, nikoliv teprve v určitém shrnutí správce daně apod. a samozřejmě tedy potažmo i umožnění tyto důkazy včas vyvrátit, případně znevěrohodnit. V daném případě však nešlo o získávání důkazů, ale „pouhé“ ověřování věrohodnosti důkazu již provedeného, a to za přítomnosti stěžovatele...“

Situace, která nastala v projednávané věci, se však od případu řešeného Nejvyšším správním soudem odlišuje. Správce daně totiž svou argumentaci vystavěl zejména na skutečnostech zjištěných výsledkem O. P., nikoli na jím předložených podkladech, jež některé podstatné informace, z nichž správce daně vycházel, vůbec neobsahovaly. Především se jedná o některé údaje o ustájení koní ze strany J. W., které podle sdělení O. P. nebyly v knize ustájení zachyceny. Nelze tedy říci, že by šlo o pouhé dovysvětlení skutečností zjištěných při místním šetření. Správce daně použil jako důkaz informace zjištěné výsledkem O. P., ačkoli tento výsledek neprovedl v souladu s § 96 daňového řádu jako výsledek svědka, neumožnil žalobci účastnit se výslechu a klást svědkovi otázky. Toto podstatné porušení § 96 odst. 5 daňového řádu, jež mohlo mít za následek zákonné rozhodnutí o věci samé, představuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Poté se soud zabýval námitkou týkající se vyloučení nákladů spojených s chovem koní ve výši 576.000 Kč. K argumentaci žalobce, že napadl výrok dodatečného platebního výměru jako celek, a proto se žalovaný nemohl zprostit odpovědnosti posuzovat vše, soud poukazuje na § 114 odst. 2 a 3 daňového řádu, podle kterých *„[o]dvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Odvolací orgán však není návrhy odvolatele vázán, a to ani v případě, že v odvolání neuplatněné skutečnosti ovlivní rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Vyjdou-li při přezkoumávání najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti odvolatelem neuplatněné, které však mohou mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, odvolací orgán je prověří.“*

Podle komentáře k citovaným ustanovením platí, že *„[r]ozsah přezkumu odvolacím orgánem je postaven na kombinaci zásady dispoziční a částečně i na principu revizním. ... Zásada dispoziční se projevuje v tom, že odvolací orgán je povinen se zabývat všemi důvody, které odvolatel v odvolání a jeho případných doplňcích namítal, a se svými závěry ke všem odvolacím důvodům se musí vypořádat v odůvodnění rozhodnutí. Pokud by některý z odvolacích důvodů opomenul přezkoumat, bylo by rozhodnutí o odvolání minimálně v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Odvolacími důvody je tak vždy vymezen minimální rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí. Odvolací orgán však není ... povinen přezkoumat z úřední povinnosti zákonnost rozhodnutí v celém rozsahu (jak tomu bylo např. ve správním řízení za účinnosti předchozího správního řádu), musí však zohlednit všechny nové skutečnosti, které v průběhu odvolacího řízení vyjdou najevo a mohou ovlivnit zákonnost rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je odvolatel v odvolání uplatnil. ... Odvolací orgán je povinen přihlížet ke všem skutečnostem, které vyjdou v odvolacím řízení najevo, a provádět dokazování ke zjištění zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, i když takové vady rozhodnutí, popř. i vady řízení, odvolatel nenamítal. V daňovém odvolacím řízení se uplatňuje zásada reformace in peius, která ve výsledku může vést k tomu, že výsledné rozhodnutí bude pro odvolatele nepříznivější než rozhodnutí, které odvoláním napadl. Z povinnosti odvolacího orgánu zohlednit nové skutečnosti však zároveň vyplývá, že odvolací orgán je povinen přihlížet i k těm skutečnostem, které vyšly najevo a svědčí pro vydání příznivějšího rozhodnutí pro odvolatele, i když je v odvolání neuplatnil“* [srov. Baxa, J. a kol. Daňový řád: komentář. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2011 – komentář k § 114].

Vycházeje z těchto úvah soud konstatuje, že pokud žalobce v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru neuplatnil žádnou námitku směřující proti vyloučení nákladů spojených s chovem koní ve výši 576.000 Kč, vznikla by žalovanému povinnost zabývat se přezkumem závěrů správce daně s tím souvisejících jen tehdy, pokud by při přezkoumávání rozhodnutí v mezích odvolacích námitek vyšly najevo takové žalobcem neuplatněné nesprávnosti či nezákonnosti, jež by mohly mít vliv na výrok rozhodnutí. Soud nezjistil, že by nějaké takové nesprávnosti nebo nezákonnosti vyšly v odvolacím řízení najevo, a proto shledal, že žalovaný naprosto v souladu s § 114 odst. 2 a 3 daňového řádu uvedl, že se příslušným kontrolním zjištěním nezabýval, neboť žalobce ve vztahu k těmto nákladům námitky neuplatnil. Za dané procesní situace vyhodnotil soud žalobní námitku týkající se vyloučení nákladů spojených s chovem koní ve výši 576.000 Kč a spočívající v tom, že žalobce napadl výrok dodatečného platebního výměru jako celek, a proto se žalovaný nemohl zprostit odpovědnosti posuzovat vše, jako zcela nedůvodnou.

K námitce žalobce, že žalovaný zcela pominul z obsahu správního spisu zřejmý a prokázaný úmysl dělit výnosy a náklady na spolupracující osobu, soud poukazuje na přílohu č. 1 přiznání žalobce k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010, ve které žalobce neoznačil žádnou spolupracující osobu, na niž by on sám rozdělával příjmy a výdaje podle § 13 zákona o daních z příjmů. Žalobce naopak sebe označil za spolupracující osobu, na kterou s podílem 50 % své příjmy a výdaje rozděljuje D. L., přičemž výdaje připadající na žalobce činily 837.820 Kč. Z tohoto zjištění jednoznačně vyplývá, že žalobce neprojevil úmysl rozdělávat své příjmy a výdaje na spolupracující osobu, nýbrž sám se v daňovém přiznání označil za spolupracující osobu, na kterou rozděljuje své příjmy jeho manželka D. L. Námitka, že žalovaný domnělý úmysl žalobce zcela pominul a stanovil základ daně i daň nesprávně, tudíž není důvodná.

Nedůvodnost uvedených námitek však nic nemění na tom, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí trpí zásadní vadou spočívající v provedení výsledku Ondřeje Pospíšila v rozporu s § 96 odst. 5 daňového řádu a samotné napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť vychází z toho, že žalobce neunesl důkazní břemeno, ačkoli na něj vůbec nepřešlo. Soud proto napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a pro vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Žalovaný tak bude povinen řádně formulovat a prokázat své pochybnosti ohledně nákladů na právní služby ve výši 238.494,60 Kč a ostatních mimořádných nákladů ve výši 3.099.902 Kč a provést výslech svědka O. P. v souladu s § 96 daňového řádu.

Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15.342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč, z částky 9.300 Kč za tři úkony právní služby zástupce žalobce po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d), účast při jednání soudu – § 11 odst. 1 písm. g)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových

výdajů daňového poradce [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006] a z částky 2.142 Kč představující 21% DPH, kterou byl daňový poradce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Náhradu nákladů spojených s účastí zástupce žalobce u jednání soudu konaného dne 1. 3. 2017 žalobce nepožadoval, neboť jeho zástupce se téhož dne účastnil také jednání u zdejšího soudu ve věci sp. zn. 15 Af 73/2014 a tyto náklady vyúčtoval v předmětném řízení vedeném proti stejnému žalovanému.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. března 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová